

Sygn. akt II UZ 52/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska (przewodniczący)

SSN Jolanta Frańczak

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku J. T.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 3 marca 2016 r.,
zażalenia wnioskodawczynie na postanowienie Sądu Okręgowego w W.
z dnia 8 lipca 2015 r., sygn. akt VII Ua .../14,

uchyla zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 8 lipca 2015 r., w sprawie J. T. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych, o świadczenie rehabilitacyjne, odrzucił skargę kasacyjną odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 lipca 2014 r.

W uzasadnieniu Sąd stwierdził, że w dniu 28 kwietnia 2015 r. doręczono odpis wyroku Sądu drugiej instancji wraz z uzasadnieniem pełnomocnikowi odwołującej się, natomiast skarga kasacyjna została nadana w polskim urzędzie pocztowym w dniu 29 kwietnia 2015 r.

Sąd wskazał że, zgodnie z art. 112 k.c., termin oznaczony w miesiącach kończy się z upływem dnia, który datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a

gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było - w ostatnim dniu tego miesiąca. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie rozpoczął bieg w dniu doręczenia odpisu wyroku z uzasadnieniem pełnomocnikowi odwołującej się, to jest w dniu 28 kwietnia 2015 r. Ponieważ jest to termin wyrażony w miesiącach, to należy uznać, że upłynął z dniem 28 kwietnia 2015 r.

Postanowienie to zostało zaskarżone zażaleniem przez odwołującą się, która zarzuciła mu naruszenie art. 115 k.c. w związku art. 1 pkt 2 ustawy z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 90), przez ich niezastosowanie, skutkujące przyjęciem, że termin do wniesienia skargi kasacyjnej upłynął dnia 28 kwietnia 2015 r., podczas, gdy termin ten upłynął w dniu 29 czerwca 2015 r., ponieważ dzień 28 czerwca 2015 r. przypadał w niedzielę, czyli dzień uznany za dzień ustawowo wolny od pracy, co spowodowało błędne zastosowanie art. 398⁶ § 2 k.p.c., mimo braku przesłanek do jego zastosowania, a także błędne zastosowanie art. 398⁵ § 1 k.p.c. polegające na jego zastosowaniu wprost, z pominięciem modyfikacji wynikających z art. 115 k.c. w związku z art. 1 pkt 2 ustawy z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy w związku z art. 165 § 1 k.p.c., skutkujące błędnym wyliczeniem terminu do wniesienia skargi.

W uzasadnieniu zażalenia podniesiono, że w dniu 28 kwietnia 2015 r. doręczony został odpis wyroku Sądu drugiej instancji i w związku z tym termin do wniesienia skargi kasacyjnej (dwumiesięczny) mijał z dniem 28 czerwca 2015 r., a nie, jak przyjął Sąd, z dniem 28 kwietnia 2015 r. Była to jednakże niedziela, zatem termin do wniesienia skargi kasacyjnej upływał z dniem 29 czerwca 2015 r. i w tym dniu skarga została nadana w urzędzie pocztowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione. Dzień 28 czerwca 2015 r. (ostatni dzień terminu do wniesienia skargi kasacyjnej obliczony, zgodnie z art. 398⁵ § 1 k.p.c., od dnia doręczenia odpisu wyroku Sądu drugiej instancji, tj. od dnia 28 kwietnia 2015 r.) przypadł w niedzielę. W takiej sytuacji, skoro koniec terminu do wykonania czynności przypadł na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy (art. 1 pkt 2

ustawy z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy), termin do wniesienia skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie upływał 29 czerwca 2015 r. (art. 115 k.c.). Stąd skarga, złożona w tym dniu, wniesiona została z zachowaniem ustawowego terminu.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na mocy art. 398¹⁶ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji postanowienia.

Sąd Najwyższy stwierdza także, że wniosek skarżącej (zawarty w zażaleniu) o zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym jest przedwczesny. Zgodnie z przepisem art. 108 § 1 zdanie pierwsze k.p.c., sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. Analizując powyższy przepis nie można pominąć ogólnej zasady rządzącej kosztami procesu. Zasada ta wyrażona została w art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Decydujące zatem znaczenie ma wynik procesu, a nie jego poszczególnych etapów. Wynik procesu to rozstrzygnięcie o sprawie jako całości. Postanowienie Sądu Najwyższego, w wyniku którego dochodzi do uchylenia postanowienia sądu drugiej instancji odrzucającego skargę kasacyjną, i które to uchylenie ma charakter tzw. „uchylenia zmieniającego”, powoduje nadanie biegu skardze kasacyjnej. Jej rozpoznanie zadecyduje o ostatecznym wyniku sprawy, według którego zostaną rozliczone koszty postępowania w całości. Na obecnym etapie postępowania wynik sprawy nie jest znany. Zakładając hipotetycznie różne możliwe warianty, to odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania bądź jej oddalenie oznacza przegranie sprawy i nie ma podstaw do zasądzenia na rzecz strony przegrywającej jakichkolwiek kosztów procesu (wyjąwszy sytuację przewidzianą w przepisie art. 103 k.p.c.). Natomiast orzeczenie Sądu Najwyższego uwzględniające skargę kasacyjną przybrać może dwie formy. W przypadku uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania zastosowanie ma przepis art. 108 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i w związku z art. 398²¹ k.p.c., w przypadku wyroku reformatoryjnego o kosztach procesu rozstrzygać będzie przepis art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

kc